80.
(52)

www.arhivaexilului.ro

www.arhivaexilului.ro

I O N H R I S T U

T A R A Î N S U F E R I N Ț Ă

poeme de dragoste și de revoltă

În amintirea părinților mei

www.arhivaexilului.ro

Motto

Patriae amori et dolori sacrum

www.arhivaexilului.ro

www.arhivaexilului.ro

Dedicație

lui Virgil Ierunca

Patria, din îndepărtare, îmi apare
Mai mare, mai frumoasă
Și mai aproape
De inima mea.

www.arhivaexilului.ro

Cuvînt inainte

Dintre toate dramele omenești din zilele noastre, cea mai n dreaptă și inumană, mi se pare aceea de-a trăi exilat în propria ta țară. Ești ca un Crist răstignit, care nu moare o singură dată, ci sîngerează mereu toată viața.

Paginile acestea, mărturii ale unor vremuri zbuciumate, au fost scrise între anii 50 - 53, fără vreo ambiție deșartă, ci dintr nevoie imperioasă de-a mă lămuri pe mine însumi, într-o perioadă gr cînd viața ne era amenințată la fiecare pas. Ele sunt ca niște stri găte de disperare ale unui om care cerea să fie salvat de la moarte

Recitindu-le azi, după un număr mare de ani, aproape o viaț de om, văd în această formă directă, patetică, multe adevăruri ama re. Și-mi retrăiesc viața acelor vremuri, caut semne noi, o licărir de speranță. Dar nu s-a schimbat aproape nimic, ca și cînd timpul a fi rămas pe loc. O jumătate de viață am trăit-o la lumina zilei înș lătoare, iar cealaltă pe fața nevăzută a lunii.

O, Doamne, Doamne, nu se va termina odată cu toate aceste n legiuiri ?

Povara crucii mi se pare din ce in ce mai grea.

Acum bîntuie in toată țara foamete aspră, întunericul și fri gul, care te face sa suporți și mai greu viața, mai cu seamă frigul care te dezumanizează.

Oare, cuvintele mele, simple, neputincioase, ca niște strig te de disperare, vor fi auzite ?

www.arhivaexilului.ro

www.arhivaexilului.ro

Cîntec de carceră

Anii grei și mulți s-au abătut
Peste trupul tînăr, sfîșiat și rupt,
Anii de cumplită, crîncenă prigoană
Lasă ume în carne cnutul hain -
Deschisă rană.
Anii tineri închiși printre gratii
Nu se bucură de luminile simple,
Jocuri de grații;
Viața nu se desface ca o floare involtă
Fruntea liberă - înaltă boltă.
Sîngele tînăr se scurge din noi
Intre zidurile înalte, mohorîte.
Zilnic privirea ne apasă, ne chinuie
Pereții strîmți și goi,
Dorul după lumina de afară
După vocea caldă de soră.
Țara tînjește, se visează liberă
In cîntecul care țîsnește din adînc
Ca un strigăt,
Ca apele rîurilor se vede liberă,
nestînjenită,
Udînd pămîntul însetat.

www.arhivaexilului.ro

II

Țara este intristată de lacrimi, de durere
Țara asta vie, pe care o simțim fiecare,
Lumina aurie pe fruntea de toamnă, șiroaie amare
Curg în inima ascunsă, fără vrere.
Pasul meu străbate în lung și-n lat,
In nopțile fără somn cu luna ciuntită,
Cu gîndul acesta luminos, mic
Prin peisajul sufletului întristat.

www.arhivaexilului.ro

III

Fața țării este indoliată, un steag negru arborat
Fața aceasta curată, brăzdată de apele rîurilor de munte,
Fața pe care ai iubit-o și te-a crescut
Se revarsă ca într-o oglindă cernită, lacrimi multe
Amare, ale oamenilor simpli, ce simt ca tine
Inima zdrobită.
Fața țării este aproape de fiecare,
Cerul tremurător se apropie de ochii copiilor,
Tristețea o vezi în aripele păsărilor
Ce fîlfîie în aer,
Sufletul nu se poate îndepărta prea mult
De peisajul acesta ce-a irupt în el.

www.arhivaexilului.ro

IV

Sufletul în fiecare zi ne este otrăvit,
Prin toți porii ființei simți doza de otravă
Ce-ți picură zilnic. Gîndul ca un crater de lavă
Este deschis, cu zgura la poalele muntelui risipit.
Vulcanic în clocot de ură, revolta din noi se ridică
Să arunce mai sus, mai sus, otrava înghițită
Sălbatica otravă ce-a vrut să ucidă
Gîndul ce-l purtăm în fiecare zi.
Descojește, curăță-le cuvintele îmbolnăvite,
Dă-le o nouă tărie, puteri înmiite,
Să treacă prin scorbura sufletului adîncit
Vîntul aspru dezlănțuit.
Otrava a ars, a atins multe suflete slabe,
Multe gînduri ce nu au știut să vadă,
Nu au știut să rabde,
Dincolo de aceste opreliști, de aceste flăcări
Mistuitoare,
Incepe inima să nu mai moară.

www.arhivaexilului.ro

V

Ființa ca o trestie plăpîndă se-ndoaie la pămînt.
Vînturile pustietoare au suflat din răsărit,
Indoind ramurile ridicate sus
Ramurile - mlădițe.
Nori mari, nori negri, întunecă cerul curat
Stricînd vraja - creasta munților;
Negura ne pătrunde, ne încrețește frunțile ...
Apele inimii.
Ființa este slabă, se îndoaie, doare
Ca un arcuș pe coardele vioarei,
Scoate sunete adînci în orchestrare
De anotimpuri, vibrînd în scoica urechii
Talazurile istoriei.
Noaptea, rănile te trezesc
Simțind timpul umflîndu-se
Ca valurile mării în găoacele gîndului,
Ființa îndoită se ridică sus
Mai întărită
De asprimea vîntului.

www.arhivaexilului.ro

VI

Aurul pădurilor, lanurile verzi,
Cu strălucirea sondelor subpămîntene
Sunt jefuite fără incetare,
Zi și noapte sunt înstrăinate roadele mîinii.
In pîntecele lor, vapoarele -nghit, neeontenit
Ca niște guri lacome, gitleje de balaur,
Aurul frunții arse de soare.
In continuu lucrează motoarele, inimi încordate,
Sondele înfipte in trupul țării
Scoțînd din măruntaiele pămîntului
Lichidul greu.
Apocaliptic furnalele mari se proectează
Spre cer,
Coloane șerpuitoare de metal.
Mereu ne secătuiesc aceste guri
De păsări hrăpărețe ce nu se satură
Vlaga pămîntului tînăr,
Golind, cu lăcomie, izvoarele negre
Care țîsnesc din adîncul inimii rănite.

www.arhivaexilului.ro

VII

Fascinant îi atrage lichidul negru, lipicios
Strălucirea ascunsă in umbele de lavă,
In valuri mari se revarsă aceste izvoare
Prin gîturile gigantice, amenințătoare.
Inima intreagă vibrînd
Incearcă să o sîngereze necontenit
De lumina vie, incendiatoare.

www.arhivaexilului.ro

VIII

Plîng amar pe acei care și-au vîndut sufletul
Osemintele lor nu-și vor avea odihnă nici-n pămînt,
Le va fi rușine copiilor să spună că sunt urmașii lor
De numele lor se vor lepăda, de întreg trecutul.

Ii vor stigmatiza versurile țîșnite din adînc,
In piatră tare vom însemna revolta noastră, ura intreag
Figurile hidoase care n-au știut să înțeleagă
Obrazul scăldat în plîns.

O galerie de nedemni o să ardă
In durerile mari chinuitoare,
Trupurile lor in flăcări mistuitoare
O să simtă blestemul ce-i apasă.

www.arhivaexilului.ro

IX

Un cîntec nou ne trebuie azi, adînc, răscolitor,
In durerea aceasta mută,
Să rănească cu un timbru de bronz, grav,
Simțirea tăcută.
Otrava nu poate ucide
Sufletul care și-a luat zbor în cîntec.
Conturul ființei este adînc săpat
In carne, în sînge.
Zadarnic atîtea nopți de schingiuiri,
Trupul tînăr se îndreaptă din nou.
Cîntecul acesta mut, smuls în nopți de încercare
Nu poate fi înăbușit cu plumb, nici cucută !
Ascultați, voi inconstienți ai veacului :
Mustrările necruțătoare ale copiilor,
Vă aruncă pe față blesteme ca niște pietre.
Strigătul îndurerat, scos din adînc
Ca un sunet de clopot
Trezește inimile, conștiințele intimidate,
Sporește încrederea în tăria neamului.

Profilul poetului meditînd
Cu privirea pierdută spre mare
Stă de strajă :
Sufletul viu, întreg, fremătător
Nu se frînge.

www.arhivaexilului.ro

Blestem

Din întuneric, din beznă ne pîndesc
Gurile lacome, să ne sfîșie, să ne-nghită
Mii de guri nevăzute, de caracatiță
Cresc ca-n ocean, în jurul trupului gol.

Să sfîșie ar vrea, să rupă sălbatic
In sute de bucăți - inima
Acești ochi sîngeroși
Veșnic pofticioși,
La avutul altuia.

Ca rechinii din apele oceanelor sunt
Fioroase la pîndă,
Gîndurile negre,
Spaima celor ce se apropie
Necruțîndu-i de la osîndă.

Aureola ta este amenințătoare
Pe unde treci, izvoarele dragostei seci,
Semeni ură, vrajbă de moarte
Omului îi sapi o tristă soartă.

Să piei în beznă și întunecimi
Tu ce ne sugi sîngele, ce ne aduci
Jale și durere,
Pentru propiile tale mărimi
Pentru ambiții deșarte,
Să arzi în infernul chinuitor,
Sufletul de odihnă să nu aibă parte.

Nori negrii, Creol, s-au abătut

www.arhivaexilului.ro

www.arhivaexilului.ro

Revoltă

Toată revolta, toată dragostea puternică și aspră
Vreau s-o adun, cu pumnul strîns, în acest vers,
Bucuria zilei de mîine, lumina ochilor ce rîd
S-a stins în cupa cu lacrimi amare.
Bucuria zilelor trecute, ev nou ce anunța un alt soare
Stindard al libertății, noi culmi ale omului
S-au scufundat patetic în adîncul somnului
Intunecînd treapta nouă, strălucitoare.
Trupul gîndului se frămîntă, se zbate să ia zbor
Neîncătușat, mulțimilor - lovitură de pușcă
Grimasa istoriei îngrăditâ ca o cușcă
Să dispară în somn ca un nor.

Dezlînțuite, vînturile aspre
Din munții inalți, din vàgăunile sălbatice,
Curàță duhurile de miasme
Trupul țării bolnav,
Gîndurile oamenilor se svârcolesc în spasme
In grelele ceasuri noptatice.
Toată lava topită a infernului să ardă,
Să chinuiască, sufletele trădătoare, josnice,
In limbi de foc, în flăcări mari, fioroase,
Să răsară faptele lor însemnate cu litere rosii
de placardă.
Gîndurile ne sunt puse sub lacăt, aprinsă țărînă,
Urechea ascultă inima vie, însîngerată,
Inima întregii țări, ocrotitoare roată,
In liniștea nopții o auzi bătînd, adîncă rană.

www.arhivaexilului.ro

Poem de îmbărbătare

O, poeți tineri, mă gîndesc la voi, la steaua voastră
Care va trebui sa răsară,
Insemnați cu peniță subțire în carne, în sînge,
Vremurile noi.
O lumină mare, incendiatoare, ne trebuie, să lumineze țara,
Fața-i albă. In clocot de ură să topim nemernicia,
Munții de ghiață, sloi.
Bîjbăim pe întuneric, în scîncete de durere, orbi,
Slova celor mai in vîrstă a fost vîndută,
Cuvintele tari, bărbătești, aștepți să le sorbi,
Brațul tău gata pentru luptă.
Faunei bogate, deasă, diformă
Ii va veni timpul s-o curețe cuvîntul de foc, dinamită,
Tocul ascuns, ascuțit, adastă clipa
Să spargă cadrul închis, rigida formă,
Să elibereze voința din cătușe,
Descărcătură de pușcă.

www.arhivaexilului.ro

Mitologie

Te închini unui idol, Boului Apis, zeul mediocrității.
Statuia de aur este ridicată din grunji aspri,
Cu mîini umile,
Pentruca gloria lui să strălucească, să-i lumineze fața,
S-au aprins fețile,
Din sîngele negru al oamenilor, trupurile vii.
Templul zeului este măreț, orbitor la soare,
Figura blîndă, prietenoasă, este setoasă de sînge
Sîngele acelor care nu vor să-i recunoască puterea,
Măreața demnitate strivitoare,
Urale cere sa-i aducă supușii, cînd inima plînge.
Strălucirea templului de aur omoară sufletele nepregătite
Grîmezile de nelegiuiri, coloane, apasă umerii slabi,
Mînia Boului Apis săgetează privirile slăbite
Ale acelor care nu s-au rugat îndeajuns.

www.arhivaexilului.ro

Indemn

Sparge, dărîmă, zidurile închise în tine,
Putrede temelii.
Obrazul la care te închini
Este nedemn, cu gîndurile ascunse,
Plin de venin.
Blîndețea lui te omoară, te suge
Cu cuvintele ventuze.
Te urăsc, te blestem cu limbă de moarte,
Cu limba uscată a acelor care nu dorm în pămînt
Să se clatine, să se dărîme tronurile de aur false,
Gîndurile negre ascunse în fașe,
O, blîndă pozâ și iertătoare
Care miroase a moarte.

www.arhivaexilului.ro

Poem de rezistență

Versurile mele slăvesc întunecatele vremuri
Ce s-au abătut de nenumărate ori
Asupra acestui popor, blînd, răbdător,
Ce-a știut să lupte, să reziste
Dîrz, pe munți și-n văgăuni,
Viața să-și apere.
Ființa încercată se îndoaie, se-ndreaptă
Din nou intreagă.
Prin toate fibrele mele ce respiră viață
Lupt cu îndîrjire, sălbatic,
Alături de întreg norodul.
Căldura căminului s-o păstrez neatinsă,
Căldura de la care mi-am încălzit sufletul.
Pămîntul bun, roditor, îmi dă putere
Să lupt mai departe, cu mai multă tărie,
Salvînd sufletul de la moarte.
Cîntecul codrilor pătruns adînc în mine
Mă invață sa iubesc puternic
Glasul liber
Al brazilor înalți, viguroși.

www.arhivaexilului.ro

II

Trezește-te, prietene, din minciună și spoială,
Cugetul să-ți fie mereu treaz,
Strămoșești-le bărbății, scoate-le la iveală
Gîndului scump fi-i pavăză și ostaș.

Gem închisorile,
In cercul de fier prins, sufletul se înăbușe
Mai rezistă încă puțin, vulcan aprins,
Curînd vom sparge asprele cătușe.

Urcă-te sus pe baricade
Declară lupta crîncenă pe față,
Să triumfe viața. Inima celor
Ce se avîntă în zbor semeț.

www.arhivaexilului.ro

Zeul fără chip

Zeul nou, infiorător, trăiește în mai multe fețe,
In figurile obișnuite care te-nconjoară, te pîndesc cu gînduri-vr
Te sperii de hidra infricoșătoare, cu sute de capete nevăzute, imase
Care-ți înăbușe sufletul.
Trăiești cu spaimă, figura ucigătoare fără formă,
Imprăștiind peste tot teroare neagră, apăsătoare
Ce paralizează orice avînt.
El singur, atotștiutor, infaibil,
Gîndește pentru toți, pentru toată lumea
Indoind mlădița tînără, în cercul necrutător de fier.
Neîncetat secretă fiere, otravă celor mulți.
Mîinile atotputernice, sîngeroase
Incolăcesc trupurile plăpînde, neputincioase.
In zbateri dramatice, de șerpi vii,
Vezi figura amară, supraomenească
Devorată de chin.

www.arhivaexilului.ro

Dictatorul

Din umbră, din întuneric, domnești ca-n pază.
Turlele aurite înălțate spre cer arată puterea
Poporului umil, necunoscut în mizerie, în crâncenă durere,
Zilnic inoculat cu o puternică doză.
Himere inalți, idei mari, patetice,
Răscolind mulțimile în oglinda măritoare, reflex
Pentru propiile ambiții, gîndurile de orice sex
Sunt supuse la modelări sălbatice.
Vremurile se întorc. Amare file înroșite
Omul pierzîndu-se in masa compactă
Pentru glorificarea oricărui act a
Acelui care împinge istoria înainte
Ii ridică din trupul lui, din sîngele lui fierbinte
Statui gigantice în luptă cu timpul.
Omul se pierde in masa anonimă,
Omului viu cu pieptul tare și mîini vînjoase,
Care ridică palate ale imaginației frumoase
I s-a scurs in opera mîinilor, tot sîngele din inimă.

Omul veacului, păpușă, fără resort
Impins înainte de forța celui care domnește,
Prins ca într-un clește
Se simte in lume singur, schilodit, fără rost.

www.arhivaexilului.ro

Boul Apis

Mulțimile ținute în beznă se închină
Statuiei masive tăiată în metal ;
Taciturn, setos de glorie și aur
Zeul cu o stea pe frunte
Oprește respirația dinprejur.
In mijlocul templului venerat
Stă Boul Apis pe un tron strălucitor,
Inconjurat de supuși cucernici, ascultători.
Turma mare, inconștientă crede orbește,
Este silită să creadă
In mîna asta de fier, ce înconvoaie spinarea.
Noroade nevinovate, supuse,
Inlănțuite în lanțuri grele
Sunt biciuite, tîrîte să înghenunche
La picioarele vițelului de aur :
Marele Bou Apis proectat roșu spre cer.

www.arhivaexilului.ro

Masca funerară

Pe chipul cu ascunzișuri s-a lăsat tăcerea.
Mîna, balanța destinelor milioanelor de vieți,
Nu se mișcă,
Biciul de foc a voinței neîndupleca te
Nu mai poate arunca fulgere de moarte.
Lui, marele stăpîn, îi fîlfîie acum
Cortegii de steaguri îndoliate.
In trupul veacului și-a săpat
Numele plin de sînge.
In cripta de aur, soarele nu apune,
Fața dură întipărită posterității e o enigmă.
Ce dorințe nestăvălite, vulcan de ură
L-a mînat să pună lumea în jug ?
În aminte, veghează și mai departe !
Fiara ascunsă, infricoșătoare, nu iartă !
Întărește-ți, brațul, cugetul,
Sufletul să fie întreg,
Nevătămat, de miasmele otrăvitoare !

www.arhivaexilului.ro

Anii de robie

Scrie pană, scrie, inima este roșie, vie;
Literele ard muiate în sînge,
Glasul celor mulți răsună
In goarna aspră să ne răzbune.
Streangul fioros legat de gît
Nu poate să sugrume
Voința bărbătească ce răsare
Ca o pasăre în furtună.
Rod dau, bogat
Anii aceștia însemnați în trup,
Te sfîșie ca un lup
Mîini ucigașe.
Versul, pana, graiul, se transformă în armă.
Brațul puternic te apără,
Luptă crîncen
Contra acelor care vor să te piardă.
Țara nu este subjugată,
Luptă cu îndîrjire, mereu înainte
Cu forțe sporite
In negrele închisori, în lagărele morții,
Cu sîrmă ghimpată, cetăți de piatră.
Vulcanul de ură stă gata
Cu craterul de lavă deschis.

www.arhivaexilului.ro

Cozile de topor

Prea repede ați uitat trecutul și graiul,
Pămîntul bun, roditor, îmbielșugîndu-ne viața,
Turlele vechi pitite în munți ne desfătau fața,
Cînd le priveam drept,cu sufletul deschis.
Amarnică soartă a avut acest popor,
Blînd, îngăduitor,
Mereu sîngerînd de slăbiciunile unora.
Zilele dureroase se îngrămădesc. Coșmarul
Ne torturează somnul. Lasă urme pașii străini
In carnea vie.
Curge sînge - șiroaie, scrîșniri de dinți
Durere surdă cuibărindu-se în oase.
Ah, cozi de topor, unelte inconștiente, periculoase
Prin voi dușmanii ne lovesc necruțător.
V-ați vîndut sufletele, viața, căldura căminului
Pentru arginți fără de preț,
Cozi urîte, hidoase, o pată neagră în istorie.

Loviți mai tare, cu mai multă tărie
In frații care știu să lupte,
Să reziste pe baricade.
Lagărele morții nu pot să sugrume
Voința aspră de granit.

Păstrați bine în memorie ! Luați aminte !
De toate faptele mărșave,
Voi,lași care știți să uitați ;
Ziua de mîine nu iartă !

www.arhivaexilului.ro

Ion Vodă Cel Cumplit

Frunte mare, piept vînjos in caftan cu nestemate
Strălucește. Ochii ageri, veșnic în mișcare
Cu barbă deasă, zburlită, te infioară
Gata cu mîna pe paloșul treaz.
Strănepot demn al Marelui Ștefan
Ager la trup, aprins la minte
Scrutezi cu privirea negura viitorului.
Smulgi din adînc, de la rădăcini
Pelagra neagră ce usucă trupul tînăr.
Scapi norodul, voevod războinic
Din gura lupului.
Călăreții zboară cu răpeziciunea vîntului,
Apucînd pe neașteptate străjile vrăjmașului.
Efigia austeră este săpată adînc în bronz
Domn cumplit al crîncenelor vremuri.

In inima vie, mare
Incăput-au toate apele amare.
Cumplit ai fost, sîngeros, cu asupritorii obiditilor.
Cuvîntul faptă, trecut prin foc și sabie
Ne invață :
Să trăim slobozi, ori urma să ne piară
Pe ascuțișul tăios.

www.arhivaexilului.ro

Vlad Țepeș

Privești peste timp cu aceiași ochi vii,
Privirea iscoditoare care caută sa citească gîndurile,
Drăcească figură tăiată în bronz
Adevărat os de domn.

Ești viu, mai viu ca oricînd
Un munte abrupt - deschis
Iscoditorilor,
Palosul greu strălucind.

In ce văgăuni de cruzimi te-ai zămislit
Negru, fioros, pătat de sînge,
Făptura ta întreagă temătoare
Cugetele lașe amuțind.

Țepi lungi, uriași, așteaptă
O pădure deasă, un munte cu vîrfuri tăioase
Capetele frumoase, seci,
Pe înălțimi să strălucească.

O, Țepeș Doamne, soare turnat în zale de fier
Rotește privirea de vultur, ageră, pătrunzătoare,
Țara, de nemernici
Să o scapi !

www.arhivaexilului.ro

Satiră contemporanilor mei

Mă adresez vouă, contemporanilor mei care ați vrut să creiați o nouă istorie,
Lumea voastră era bătrînă, putredă, nedemnă,
Nedreaptă cu noi, cu cei care ne ridicam de jos, fără blazoane, semne.
Pentru pîine, pentru binele copiilor noștri luptam, pentru victorie.

Cuvîntul acesta de libertate, plin de promisiuni, ne surîdea pe buze,
Vis magic ce ni se părea că-i aproape,
Un secol nou se deschidea dispărînd nedreptățile de frate,
Cerul plin de stele, spuze.

Fața țării indoliată s-a schimbat prin vărsări mari de sînge,
Țara asta tînără cu inima în penumbră de lumină,
Dornică să respire liberă ca o grădină
Sfîșiată - Plînge.

Te intrebi buimăcit. Unde ne sunt nădejdile, visurile măreție
In care mulțimea și-a pus tot sufletul,
Nesătul
De culmi, de înălțimi semețe ?

Un vis urît a fost, pe care cauți să-l uiți
Și-l trăiești în fiecare zi injectat cu chinină,
Otrava sufletului, gîndurile haine
Te pîndesc, sluțindu-ți clipa.

Simțirea voastră-i o haină imprumutată,
Veac al științei, divinizarea unei fantome
Ce măsoară istoria cu norme ....
In neagră teroare ține pe om hrănind cu iluzii gloata.

www.arhivaexilului.ro

O, poeţaşi, inimi trădătoare, josnice
Instrăinaţi de frumuseţile pămîntului care vibrează in mine,
De rîurile ţării ce curg prin vine
Sufletele de ambiţii deşarte vă sunt roase.

Figura dictatorului îi stăpîneşte pe toţi, îi se închină
Conducători de oşti, minţi luminate, poeţaşi
Chiar şi ocnaşi
Fără vină.

Cultura, istoria, e o frază goală
Obsedîndu-ne mereu cu acelaşi lozinci,
Sufletele mici,
Mulţumindu-se cu parada pe stradă.

Ca într-o turmă te simţi
Omule, mînat înainte, cu bici,
Te apasă jugul greu
Urma fierului.

Versul meu bărbătesc ar vrea să rănească, să usture,
Să trezească adînca ură,
Figurile de dispreţ, hidoase, să ardă în lavă, în sînge
Inima ţării s-o simtă cum se frămîntă, plînge.

Ridic glasul meu necunoscut
Ca un protest puternic de revoltă,
Glasul meu tînăr, viguros, înalt ca o boltă
Tintuind crimele lor fără de număr.

Veţi răspunde în faţa istoriei
Şi-n faţa mormintelor deschise,
Anii aceştia de teroare neagră
ca o pelagră,
Sufletele pe care le-aţi ucis,
Voi, mişei de falsă glorie !

www.arhivaexilului.ro

Aqva forte

Un animal sănătos, cu privirea în gol,
Chipul lui, însemnat cu linii groase,
Se mișcă ca o marionetă trasă de sfoară
O păpușă, un manechin inert.
Bastonul, semnul puterii îl învîrtește
Printre degetele noduroase, inelate,
Despicînd în aer linii multe
Figuri de clown.
Istoria vrea s-o împingă înainte ...
O fantomă, o iluzie, ce plutește in aer ...
O slugă ce și-a vîndut sufletul
Punîndu-și capul sec la jug.

www.arhivaexilului.ro

Biografie

Viața mea faptă să-ți fie, curată, dîrză
Pieptul deschis - dușmanului pază
Pumnul ridicat, tineresc, adînca ură
Celor care te pîndesc.
O, țară mea, dureros de vie, în inima ce bate
Iți simt strigătul surd, scînteie în noapte
Fructul amar, durerea ce se coace.
Cîte lacrimi fierbinți, raze în versuri s-au strîns
Prelins pe obrazul alb, bolnav
De nelegiuiri.
Un cîntec nou, țesut din mîini umile
Țîșnește din adîncuri nevăzute,
Salvînd sufletul de la moarte.
O, țară mea, frumoasă, zbuciumată
Reînvii din culmile înalte, însîngerate
In cîntecul acesta adînc, pătrunzător.
Muzica, mîini ușoare, tămăduitoare
Ca un freamăt de pădure,
Invăluie trupul sfîșiat, rănile ființei,
Cununa aspră de suferințe.

www.arhivaexilului.ro

Isus

lui G. P., gînditor și mare patriot,
pentru anii de martiraj

Din nou vor să te vîndă, să te răstignească,
Să te biciuească, să te bată în cuie
Să-ți rupă carnea, sufletul,
Cei mulți, orbi, nesătui.

Voi farisei, zarafi negri la tarabă,
Inchinători la falsii zei
Ce nu credeți in minuni
Vreți pentru a doua oară, Omul să piară.

Pe frunte i-ați pus
Cununa nevestejită,
Iudei noi, zdrobind viața în picioare,
Flacăra pură țîșnește în sus.

In catacombe, subterane, ascunzișuri fără soare,
Mulțimea setoasă, înlănțuită în lanțurile robiei,
Așteaptă să soarbă, turma asta fără de păstor,
Cuvîntul bun de îndurare.

De veacuri norocelo tînjesc după vis,
Visul tainic înălțător,
Omul să fie mai aproape de om
Un îndemn să te simtă trăind.

www.arhivaexilului.ro

In mijlocul popoarelor răscolite
Bîntuite de bolile măririi, de ură,
Coboară, Isuse blajin,
Infrățindu-le din nou.

Orbilor, redă-le vederea, pipăitul minunilor,
Surzilor, sparge-le cîntecul bucuriei,
Inima liberă să fremete
Plină,
De binefăcătoare lumină.

www.arhivaexilului.ro

Rugă

lui Virgil Ierunca și Monica Lovinescu

Pentru cei rătăciți fără liniște,
Ce nu cunosc odihna,
Pentru mamele zdrobite
Lînga chipul copilului pierdut,
Pentru omul fără de speranțe
Ce-și curmă viața,
Pentru sora bună
Stînd la căpătîiul fratelui bolnav,
Pentru luptătorii vajnici
Doboriți de fulgerele mîniei,
Pentru ora gravă
Ce fiecare o simțim,
Timpul lăsînd urme adînci
Pe cruce,
Pentru toți acei prezenți
Sau plecați din lumină,
Rugați-vă, în tăcere, cu umilință
Ca arborele despletit, cu crengile aplecate
Deasupra ochiului tăcut, misterios.
Viața, fructul amar
Se deschide ca un mugure.
In umbra neliniștei
Simțindu-te singur pe lume,
O ramură întinsă spre cer,
Roagă-te, suflete, încet,
Ciucurele de lumină
Să nu se amărue.

www.arhivaexilului.ro

Eu sunt urmașul

Dintr-o viață au izbucnit vieți multe
Sîngele roșu, trupul cald, pulsează intens
In tinerele mlădițe, ridicîndu-se
Să lupte mai departe, cu fruntea sus.

Eu sunt urmașul
In care ai sădit cuvîntul bun
Să rodească
Din plin.

Anii grămadă, încearcă să te doboare
Devorînd fața sănătoasă,
Tăria trupului, însă, a trecut
In inima urmașilor, verigă scumpă peste timp.

www.arhivaexilului.ro

Cuprins

1 Cuvînt inainte 4

Din ciclul " Patetica "

2 Cîntec de carcerã 6
3 Ţara este întristatã 7
4 Faţa ţării îndoliate 8
5 Sufletul ne este otrăvit 9
6 Fiinţa ca o trestie plapîndă 10
7 Aurul pădurilor, lanurile verzi 11
8 Fascinant îi atrage 12
9 Plîng amar 13
10 Un cîntec nou ne trebuie 14
11 Blestem 15

Nori negrii, grei, s-au abătut

12 Revoltă 17
13 Poem de îmbărbătare 18
14 Mitologie 19
15 Indemn 20
16 Poem de rezistenţă 21
17 Trezeşte-te, prietene, 22
18 Zeul fără chip 23
19 Dictatorul 24
20 Boul Apis 25
21 Masca funerară 26
22 Anii de robie 27
23 Cozile de topor 28
24 Ion Vodă Cel Cumplit 29
25 Vlad Ţepeş 30
26 Satiră contemporanilor mei 31
27 Aqva forte 33
28 Biografie 34
29 Isus 35
30 Rugă 37
31 Eu sunt urmaşul 38